

Rep.: 10/3651.

VOLGT DE BESCHIKKING:**GELET OP:**

-het inleidend verzoekschrift, neergelegd ter griffie op 10.02.2010, ertoe strekkende het echtscheidingsvonnis gewezen tussen verzoekerster en de heer A [REDACTED] C [REDACTED] door de Familierechtbank van tweede aanleg van [REDACTED] (TURKIJE) op 20 maart 2007, in BELGIE te erkennen;

-de stukken van verzoekster, meer bepaald getuigschriften van woonst en nationaliteit met historiek van adressen van verzoekster en van de heer C [REDACTED], een echt verklaard afschrift van de te erkennen beslissing met vermelding van kracht van gewijsde, een beëdigde Nederlandse vertaling van de te erkennen beslissing, en een schrijven van 09.10.2007 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad BERINGEN aan verzoekster, waarin de weigering tot erkenning van het Turkse echtscheidingsvonnis wordt gemeld en gemotiveerd;

DE BEOORDELING.

1.

De vordering strekt tot erkenning in BELGIE van het vonnis, gewezen op vordering van verzoekster op 20.03.2007 door de Familierechtbank van tweede aanleg van [REDACTED] (TURKIJE), waarbij de echtscheiding tussen verzoekster en de heer A [REDACTED] C [REDACTED] werd uitgesproken op grond van art. 166/1 van het Turkse Burgerlijk Wetboek.

Deze rechtbank is bevoegd om van de vordering kennis te nemen (art. 23 §2, lid 2 W.IPR), de vordering is op regelmatige wijze ingeleid (art. 23 §3 W.IPR), en zij is ontvankelijk.

De door verzoekster bijgebrachte stukken voldoen aan de bepalingen van het Belgische Wetboek inzake Internationaal Privaatrecht (-dat toepassing geniet bij gebreke aan een internationaal verdrag-), meer bepaald aan art. 24 ervan.

2.

De stad BERINGEN weigert het Turkse echtscheidingsvonnis te erkennen, en voert hiertoe als grond in haar schrijven van 09.10.2007 aan dat op het ogenblik van de inleiding van de echtscheidingsvordering in TURKIJE de

beide echtgenoten hun gewone verblijfplaats in BELGIE hadden zodat overeenkomstig art. 55 §1, 1^e W.IPR het Belgische recht toepassing genoot, terwijl zij van hun inschrijving in de registers van [REDACTED] (TURKIJE) gebruik hebben gemaakt om de Turkse rechter te vatten.

Volgens de ambtenaar van de burgerlijke stand van BERINGEN is er derhalve sprake van wetsontduiking om de Belgische procedure te ontlopen, zodat de erkenning van het echtscheidingsvonnis dient geweigerd te worden op grond van art. 25 §1, 7^e W.IPR.

3.

Artikel 55 W. IPR geeft aan welk recht van toepassing is indien een echtscheiding of een scheiding van tafel en bed worden uitgesproken door de Belgische rechters.

Uiteraard dient de Turkse rechter het Belgische Wetboek inzake internationaal privaatrecht niet toe te passen, doch wel het Turkse.

Wellicht bedoelt de stad BERINGEN met deze weigeringsgrond in wezen dat de Belgische rechters als 'natuurlijke rechters' exclusief bevoegd waren om van de echtscheidingsvordering tussen verzoekster en haar echtgenoot kennis te nemen, overeenkomstig art. 42 van hetzelfde wetboek, nu verzoekster steeds in BELGIE en nooit in TURKIJE heeft gewoond (art. 25 §1, 7^e Wb.IPR).

De internationale rechtsmacht van de Belgische rechtbanken, zoals deze inzake echtscheiding voortvloeit uit de bepalingen van de artikelen 5, 11 en 42 van de Belgische W.IPR., impliceert niet dat enkel de Belgische rechters, op grond van een exclusieve bevoegdheid, op regelmatige wijze van de betwisting kennis kunnen nemen, en deze regel sluit derhalve niet uit dat ook een buitenlandse rechtbank krachtens haar nationale bepalingen van internationale rechtsmacht op regelmatige wijze van het geding kan worden gevat.

De wetgever heeft met de invoering in de W. IPR van zowel algemene als bijkomende bijzondere bevoegdheidsgronden alleen een zo ruim mogelijke rechtsmacht willen geven aan de Belgische rechters, zonder echter dat hun rechtsmacht als exclusief kan worden aanzien.

De ruime regels van internationale rechtsmacht bieden de mogelijkheid, niet de verplichting, aan de rechtsonderhorige om de Belgische rechter te vatten; men heeft willen vermijden dat een partij zich tot een buitenlandse rechter zou moeten wenden, met alle praktische en andere moeilijkheden van dien.

In het andere geval, met name volgens de interpretatie van de stad BERINGEN, zouden de regels inzake internationale aanhangigheid, zoals zij thans van toepassing zijn, geen enkele zin hebben.

De rechtbank stelt bovendien vast dat door verzoekster geenszins een louter fictieve band werd geschapen met de buitenlandse rechtsmacht om aan de Belgische wetten te ontsnappen, nu er wel degelijk een voldoende nauwe aanknopng met TURKIJE voorhanden is.

Er dient opgemerkt te worden dat de heer C. in TURKIJE geboren is en steeds de Turkse nationaliteit heeft gehad, dat ook verzoekster van Turkse origine is en dat de partijen in TURKIJE hun huwelijk gesloten hebben op 28.07.2004, zodat er wel degelijk een voldoende nauwe band met TURKIJE is aangetoond, niettegenstaande verzoekster sedert haar geboorte onafgebroken in BELGIE heeft gewoond waar de heer C. haar heeft vervoegd op 15.02.2005.

Op het ogenblik van de uitspraak van de echtscheiding had de heer C. weliswaar nog zijn officiële woonplaats in BELGIE (-zij het sedert 22.12.2005 op een afzonderlijk adres dan verzoekster), doch het feit dat hij reeds op 17.01.2008 van ambtswege van dit adres werd afgevoerd maakt de bewering van verzoekster aannemelijk dat hij reeds na ongeveer één jaar in BELGIE gewoond te hebben teruggekeerd is naar zijn land van oorsprong, hetgeen trouwens na verhoor van getuigen ook in het Turkse echtscheidingsvonnis wordt vermeld én aanvaard.

Door niets is aangetoond dat verzoekster op gesimuleerde wijze de Turkse rechter heeft opgezocht, teneinde op een of andere wijze de Belgische voorschriften te ontduiken of te bekomen wat in BELGIE onmogelijk zou zijn.

De uitspraak van de echtscheiding geschiedde op grond van art. 166/1 van het Turkse Burgerlijk Wetboek, in werking getreden op 01.01.2002, met name omwille van de ernstige ontwrichting van het huwelijk, en de echtgenoot heeft geen bezwaar geuit tegen deze procedure, hetgeen hij nochtans kon op grond van art. 166/2 van het Turkse B.W.

Uit het te erkennen vonnis blijkt integendeel dat beide echtgenoten een overeenkomst over hun echtscheiding hebben getroffen.

Zij hadden in maart 2007 evenzeer de wettelijke mogelijkheid om in BELGIE van elkaar uit de echt te scheiden op grond van onderlinge toestemming, nu zij beiden op dat ogenblik meer dan 20 jaar waren en reeds meer dan twee jaar met elkaar waren gehuwd (oud echtscheidingsrecht, voor de inwerkingtreding op 01.09.2007 van de Wet van 27.04.2007).

Het echtscheidingsvonnis van 20.03.2007 heeft op 19.06.2007 kracht van gewijsde verworven.

Er dient derhalve besloten te worden dat géén der weigeringsgronden die betrekking hebben op de inhoud van de Turkse beslissing en op de inachtnaam van bepalingen van procedurale aard, opgesomd in art. 25 §1 Wb. I.P.R., in het voorliggende geval voorhanden zijn.

Het verzoek tot erkenning is bijgevolg gegrond.

Gelet op de artikelen 2, 30 tot 37 en 41 van de wet van 15.06.1935 op het taalgebruik in gerechtszaken;

OM DEZE REDENEN:

DE RECHTBANK,

Gehoord mevrouw H. BORMANS, substituut-Procureur des Konings, in haar ter terechtzitting van 23.03.2010 mondeling verleend gunstig advies;

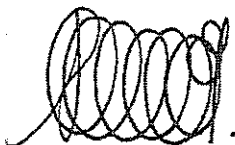
Verklaart het verzoek d.d. 10.02.2010 ontvankelijk en gegrond.

Verleent erkenning en rechtskracht in BELGIE aan het echtscheidingsvonnis gewezen tussen verzoekster en de heer A. [REDACTED] C. [REDACTED] door de Familierechtbank van tweede aanleg van [REDACTED] (TURKIJE) op 20 maart 2007 met rolnummer 2006/309 en vonnisnummer 2007/150, in kracht van gewijsde getreden op 19 juni 2007.

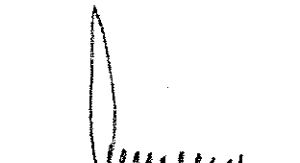
Legt de kosten dezer ten laste van verzoekster.

Aldus gedaan en uitgesproken in raadkamer van de zesde CV kamer, op het gerechtshof te Hasselt, op **27 APRIL 2010**, alwaar zetelden:

Mevr. M.C. WILLEMAERS, rechter, enige rechter, en,
Mevr. H. BORMANS, subst. procureur des Konings,
Mevr. M. SCHOOFs, griffier.

M. SCHOOFs

M.C. WILLEMAERS